

2ο Πειραματικό Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης
Βραβεία Μαθητικού Διαγωνισμού Δημιουργικής Γραφής
Ποίησης - Διηγήματος

Θέμα: «Συνάντηση στον Λευκό Πύργο»

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ 27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΤΕΛΕΤΗΣ ΒΡΑΒΕΥΣΗΣ 4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016



Ντίνος Παπασπύρου, "Άνοιξη στον Λευκό Πύργο" (Τέμπρα), 2015

Υπεύθυνοι καθηγητές:

Δρ Τατιάνα Βαφειάδου (Φιλολόγος)

Δρ Νίκος Μελισσίδης (Φιλολόγος)

Δρ Ελένη Μερκενίδου (Φιλολόγος)

Δρ Αναστασία Μπιτσάνη (Φιλολόγος)

Σε συνεργασία με:

- την Περιφερειακή Δ/νση Α΄/θμιας & Β΄/θμιας Εκπ/σης Κεντρικής Μακεδονίας
- το Γραφείο Πολιτιστικών Θεμάτων Β΄/θμιας Εκπ/σης Ανατολικής Θεσσαλονίκης
- το ΕΠΕΣ του 2ου Πειραματικού Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης
- τον Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων του 2ου Πειραματικού Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΗΣΗ

Α΄ Βραβείο: Γεωργία Γεωργιάδου, μαθήτρια του 2ου Πειραματικού Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης

Β΄ Βραβείο: Γεσθημανή - Άρτεμη Βαφειάδου, μαθήτρια του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης

Γ΄ Βραβείο: Γεώργιος Καριός, μαθητής 3ου ΓΕΛ Καλαμαριάς, Αλεξάνδρα Λαζαρίδου, μαθήτρια του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης και Αποστόλης Τσικούρας, μαθητής 1ου ΓΕΛ Θεσσαλονίκης

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α΄ Βραβείο: Δήμητρα Παπαδοπούλου, μαθήτρια του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης και Θεοδώρα Γεωργιάδου, μαθήτρια του 2ου Πειραματικού Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης

Β΄ Βραβείο: Αικατερίνη Περδικούρη Παπαδοπούλου, μαθήτρια 1ου ΓΕΛ Μίκρας και Αθανασία Μάνο, μαθήτρια του 2ου Πειραματικού Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης

Γ΄ Βραβείο: Άννα Κρυσταλλίδου, μαθήτρια του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης και Ιωάννα Κιουρτσή, μαθήτρια 2^{ου} Πειραματικού Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης

Α' Βραβείο Ποίησης

Γεωργία Γεωργιάδου, μαθήτρια του 2ου Πειραματικού
ΓΕΛ Θεσσαλονίκης

«Συνάντηση πνευμάτων»

Πέτρες που άγγιζαν οι αιώνες.

Σμιλεμένες από τα ίχνη

Των περασμένων.

Κι αυτός ο άνεμος·

Δε διαβρώνει.

Σαρώνει τα ίχνη·

Τα σκορπίζει ολούθε.

Η αφή μου ανάβει απ' την

Αφή των πνιγμένων πόθων.

Και ξέρω πως ο παλμός δε μου ανήκει.

Δικός τους είναι.

Λίθινα πατώματα.

Συγκρατούν όσα ο χρόνος

Θέλησε να σβήσει.

Γιατί θέλει ιδρώτα, για να

ορθωθεί η ελπίδα.

Δάκρυα, για να σταθεί.

Και εκεί, καρδιά μου.

Εκεί που ο παλμός δε σου

ανήκει. Θυμήσου·

Δεν είναι μουσική.

Είναι ψίθυροι.

Θυμήσου·

Είναι συνάντηση πνευμάτων.



Νίκος-Γαβριήλ Πεντζίκης, Λευκός Πύργος, 1972

Β' Βραβείο Ποίησης

Γεσθημανή - Άρτεμη Βαφειάδου, μαθήτρια του
Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης

Συνάντηση στον Λευκό Πύργο

Γύρω σου για λίγο αν κοιτάξεις

Θα δεις τόσα πολλά που πριν τα νόμιζες αόρατα

κάτω απ' τον Πύργο τον Λευκό αν κάτσεις

Θα δεις μηνύματα να στέλνουνε τα σώματα.

γεμάτη αγωνία η ατμόσφαιρα

αρμόζει σε πρώτο ραντεβού.

για ρίξε μια ματιά στα χέρια τους

Θα μάθεις πιο πολλά απ' όσα κι αν τους άκουγες.

στιβαρές, επαγγελματικές χειραψίες, από 'κείνες που

σφίγγουν τόσο που νομίζεις πως θα σπάσουν.

χάδια δειλά και άτολμα, γεμάτα αγνό ενδιαφέρον.

δάχτυλα που ιδρώνουν από το άγχος, που τρέμουν

σπασμωδικά.

χέρια που φωνάζουν αναμονή και έρωτα

- σχεδόν μπορείς ν' ακούσεις την καρδιά -

κοίτα, σε προκαλώ, στα μάτια τους, όλα από κάτι
ψάχνουν.

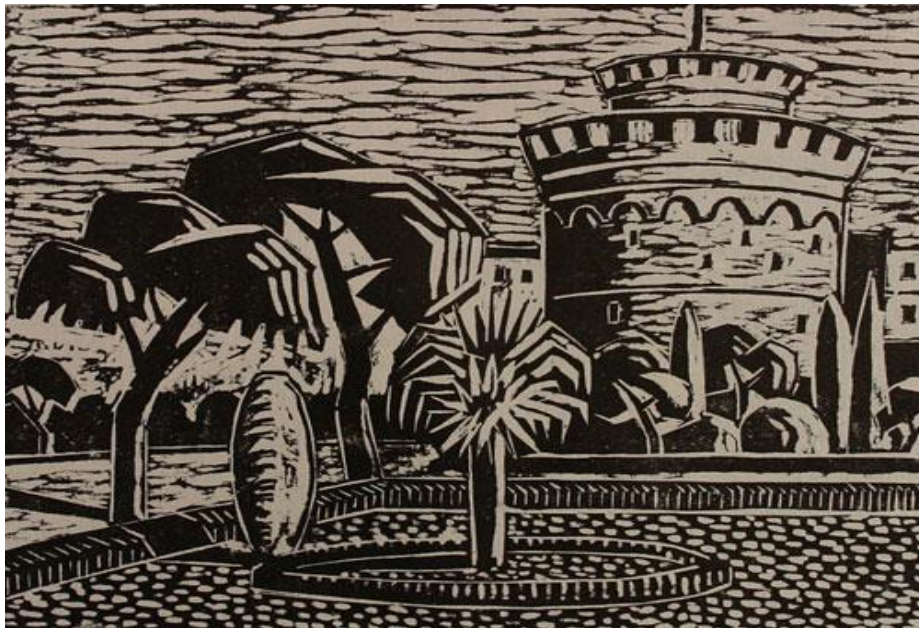
μάτια που ψάχνουν το επικείμενο θήραμα
και μάτια που ψάχνουν την αγάπη στα χείλη του
απέναντι

μάτια που ψάχνουν ερευνητικά τον καινούριο φίλο
μάτια που ψάχνουν στο πλήθος το αγαπημένο
πρόσωπο.

αρχίζω τώρα να απορώ για τα δικά μου.
μα που ήταν όλα αυτά μέχρι χθες; γιατί δεν τα
'βλεπα;
ειρωνεία.

πόσο, στ' αλήθεια, κλειστά είναι τα ανοιχτά μας
μάτια;

ξαφνικά ένα χέρι στην πλάτη μου με συνεφέρει.
«Άργησα;»



Βασίλης Ρογκόθης, Χαρακτικό, 1963

Γ' Βραβείο Ποίησης

Γεώργιος Καριός, μαθητής 3ου ΓΕΛ Καλαμαριάς

Συνάντηση στο Λευκό Πύργο

Συνάντηση στις έξι. Στο δικό μας μέρος. Μην αργήσεις.

Το απόγευμα αργοσβήνει για να ξαναγεννηθεί η νύχτα.

Τα νιώθω όλα γύρω μου, ενώ τα κύματα παφλάζουν και ο
πύργος ο Λευκός φωτίζει, σαν πυγολαμπίδα

Κάπου εκεί και εσύ· σε περιμένω ανυπόμονα.

Με ελκύεις σαν μαγνήτης σαν φορές το γκρίζο φόρεμα.

Τα μάτια σου σελίδες· διαβάζω το ό,τι νιώθεις

Η αγκαλιά σου καταφύγιο· κλείσε με μέσα και πέτα το
κλειδί

Τα χείλη σου φυλακή και είμαι κρατούμενος καιρό

Ασφυκτιώ μα δεν θέλω με τίποτα να βγω.

Το τι έχουμε ξέρω· για αυτά μόνο απόρησα:

Πόσες φορές μπορώ να σε συγχωρήσω;

Πόσες μπορείς να φύγεις, πόσες να σε δεχτώ πίσω;

Μα απάντηση δε βρήκα, ασφαλώς· έχει όρια το άπειρο;

Οι άνθρωποι φεύγουν κι έρχονται αδιάκοπα, σαν τρένα.

Τόσα φύγαν και ήρθαν, μα εγώ περίμενα εσένα.

Η πόλη τώρα λάμπει, και η νύχτα για μας είναι νέα.
Εμείς οι δυο και ο κόσμος γύρω μας - απλά κι ωραία.
Το τσιγάρο στο στόμα σου - και ξέρεις πως το μισώ.
Σου είναι αυτό όσο σημαντικός είμαι για σένα εγώ;
Ανοίγω την ψυχή μου και σε αφήνω να μπεις μέσα,
Γιατί ό,τι κι αν συμβεί, θα σε έχω πάντα εκεί.
Είτε χειμώνα, είτε άνοιξη, με ήλιο ή βροχή.
Κλείνω τα μάτια μου ξανά, να σε αγκαλιάσω για μια στιγμή.

Και ήταν όλα ένα όνειρο.

Αφού τα συλλογίζομαι όλα, σε μια στιγμή βουρκώνουν.

Πώς γίνεται αγάπες όπως αυτή να τελειώνουν;



Θανάσης Μπακογιώργος, Βυζαντινή Θεσσαλονίκη, 1997

Γ' Βραβείο Ποίησης

*Αλεξάνδρα Λαζαρίδου, μαθήτρια του Μουσικού
Σχολείου Θεσσαλονίκης*

Συνάντηση στον Λευκό Πύργο

Ξεθώριασαν τα χρώματα του
στο πέραμα των χρόνων
αργά και αθόρυβα
ξεχάστηκαν και κοιμήθηκαν
βόλτες ξεκίνησαν και σκορπίστηκαν
στα πολυσύχναστα του ύπνου τα στενά
και του Πύργου οι τοίχοι
γνώρισαν του κόσμου τις αποχρώσεις
χαρούμενες, περίεργα ιδιότροπες
ξεχωριστή η καθεμία τους
μα καμία να μην μοιάζει
σαν εκείνες τις πρώτες
που ακούμπησαν γλυκά
για πρώτη φορά το σώμα του

το αγκάλιασαν και το έντυσαν.
Με αυτές είχε τις καλύτερες αναμνήσεις
μαζί τους πέρασε
τις πιο θυμωμένες καταιγίδες
και τα πιο ηλιόλουστα μεσημέρια,
μ' αυτές, πρωτοάκουσε τους ανθρώπους
να τον αποκαλούν "Λευκό Πύργο"
και γέλασε με τ' όνομά του
με την επιφανειακή αυτή ονομασία του
και γέλασαν και αυτές
– μα πόσο του άρεσε το γέλιο τους –
κι από τότε έτσι τον φώναζαν αυτές
Κάθεται τώρα έρημος
να νοσταλγεί
τις στιγμές που είχε περάσει
μαζί με τις αγαπημένες του αποχρώσεις
ελπίζοντας και βασιζόμενος
σε εκείνη την τελευταία κουβέντα
που άφηνε η καθεμία σαν έφευγε και τον
παρηγορούσε
και είχε ριζωθεί μέσα του
σαν ρίζα γέρικου δέντρου

που από κάτω του είχαν περάσει
αμέτρητες γενιές
«Συνάντηση στον Λευκό Πύργο!»
του είχαν πει
Χαμογέλασαν και αποκοιμήθηκαν.



Πάνος Παπανάκος, Λευκός, κόκκινος Πύργος

Γ' Βραβείο Ποίησης

Αποστόλης Τσικούρας, μαθητής 1ου ΓΕΛ
Θεσσαλονίκης

Συνάντηση στον Λευκό Πύργο

Τ' άλογο τρέχει, τα γλαράκια αφουγκράζεται ·

Συνεχίζει, κυλάει σαν ξεφούσκωτη ρόδα ·

Τέτοια ώρα η μπαλαρίνα,

Γύρω απ' αυτόν θεατές ψάχνει πια.

Μεσ' τους δρόμους της πόλης,

Κι αν η θάλασσα φεγγίσει,

Φίλος πιστός με τη λάμψη σε πείθει

Του χρυσοχόου η χούφτα μετά τη δουλειά.

Το ρολόι του τοίχου δίχως φρένο φρενάρει,

Όλα τα λήγει εκτός απ' αυτό

Το δώδεκα σε κάνει να ψάχνεις τη στάση,

Γυρνώντας το σβέρκο να δεις τον καιρό.

Μολυσμένη η ζωή, η δουλειά και η ιδέα,
Πάνω απ' το στρώμα στέκει ο πόθος.
Ο χτύπος αλλάζει, το τζάμι θα σπάσει,
Το λουλούδι δεν φοβάται πως θα μαραθεί.



Τάσσα Μπιτσάνη, Ερωτική Θεσσαλονίκη, 2015

Α΄ Βραβείο Διηγήματος

*Παπαδοπούλου Δήμητρα, μαθήτρια του Μουσικού
Σχολείου Θεσσαλονίκης*

Συνάντηση στον Λευκό Πύργο

Το οπτικό του πεδίο ήταν ακόμα μαύρο. Η έντονη μυρωδιά της σκόνης και του καυσαερίου τον έκανε να ανοίξει τα μάτια του, όχι όμως να σηκωθεί και στα τέσσερα του πόδια. Καθόταν εκεί μόνος του και κοιτούσε σαν χαμένος το κενό, μέσα στο χώμα και στο ελάχιστο πράσινο που υπήρχε στο κέντρο της Θεσσαλονίκης. Δεν ήρθε μόνος του ως εδώ όμως, κάποιος τον έσυρε μέχρι τα χώματα από τον δρόμο. Το βλέμμα του έπεσε πάνω στο πόδι αφού ένιωσε ένα έντονο τσούξιμο. Έγλυψε το ξεραμένο αίμα στο τρίχωμά του με φροντίδα μιας και ο μόνος που τον φρόντιζε πλέον ήταν ο εαυτός του.

Αυτό το νεαρό λαμπραντόρ είχε μάθει να αγαπάει και να αφοσιώνεται πλήρως σε αυτόν που θεωρούσε αφεντικό του. Κανείς όμως δεν άνοιξε την αγκαλιά του για αυτόν αφού πλέον μεταμορφώθηκε από κουτάβι σε ένα νεαρό τριχωτό σκυλάκο. Το πέταξαν από το σπίτι για αυτόν το λόγο και από τότε περιφέρεται στον χώρο του Λευκού Πύργου. Καμιά φορά έκανε βόλτα στην παραλία και

απολάμβανε τις ηλιαχτίδες του ήλιου που ζέσταιναν το αδύνατο κορμί του. Συνήθως μετάνιωνε την ιδέα του να πλησιάζει στον ποδηλατόδρομο, γιατί ή κανένας ποδηλάτης δεν τον έβλεπε ή κανείς δεν νοιαζόταν μήπως τον χτυπήσει. Αυτή ήταν η ζωή του, είχε βέβαια συνηθίσει να πληρώνεται σωματικά και ψυχικά. Και τι δεν θα έδινε για να έχει ένα φίλο, μια αγκαλιά, έναν άνθρωπο που θα τον αγαπούσε με τον ίδιο τρόπο που έμαθε να αγαπάει και αυτός. Να ξέρει ότι έχει ένα σπίτι του όπου είναι ευπρόσδεκτος και ένα πιάτο φαΐ. Ζητούσε άραγε πολλά; Μήπως δεν άξιζε τέτοια αντιμετώπιση; Δεν είναι παρά ένας σκύλος, δεν μπορεί να σκέφτεται ούτε να αντιδρά λογικά, μπορεί μόνο να αισθάνεται. Με αυτά τα συναισθήματα στην μικρή καρδούλα του συνέχιζε να ζει, έτσι περνούσαν οι μέρες περιμένοντας ένα φορτηγό να το πατήσει για να σταματήσει να τυραννιέται αδίκως.

Ένας Θεός ξέρει που βρήκε δύναμη και στάθηκε όρθιος. Κάποιο αμάξι πάλι τον τραυμάτισε κοντά στην στάση των λεωφορείων, ευτυχώς κάποιος τον τράβηξε έξω από την ασφαλτο. Κουτσαίνοντας άρχισε να περπατάει στο χορτάρι και κατευθύνθηκε προς την μέση αυτής της μικρής πλατείας, γιατί τουλάχιστον έχει εκεί λίγο παραπάνω ήλιο. Όταν έφτασε, σωριάστηκε στο χώμα ξανά και έμεινε να παρατηρεί την θάλασσα από μακριά. Τα μάτια του θόλωσαν, άρχισε να θυμάται και να αισθάνεται ξανά.

Θυμόταν την σκηνή που είχε πρωτοανοίξει τα ματάκια του, όταν ένας μεγάλος κύριος με γαλάζια γάντια τον τράβηξε έξω από την κοιλιά της μητέρας του. Τον άφησε δίπλα της και αυτή πρόλαβε να του γλύψει το πρόσωπο για να τον καθαρίσει. Μετά ο κύριος επέστρεψε και τον άρπαξε από τον λαιμό, τον έβαλε σε ένα καφάσι πάνω σε μια κουβερτούλα και τον μετέφερε σε έναν εξωτερικό χώρο. Με την λίγη δύναμη που είχε, άρχισε να βγάζει την φωνούλα του ζητώντας την μαμά του, κανείς όμως δεν τον άκουγε ή έκαναν που δεν τον άκουγαν.

Η επόμενη σκηνή που θυμόταν χαρακτηριστικά ήταν όταν βγήκε από το μεγάλο σκοτεινό κουτί που τον είχαν βάλει και βρέθηκε μέσα σε ένα τεράστιο σπίτι όπου τον υποδέχτηκαν 3 μικρά παιδάκια. Αυτά τα δυο χρόνια που έζησε μαζί τους ήταν τα καλύτερα χρόνια της μικρής ζωής του. Ώσπου μια μέρα χωρίς προειδοποίηση τον έβαλαν σε ένα κουτί κοιμισμένο και ξύπνησε εκεί όπου στεκόταν τώρα. Τρία χρόνια ζει εδώ, στον Λευκό Πύργο.

Μια δυνατή κόρνα τον επανέφερε απότομα στο παρόν. Κοιτούσε γύρω του, αλλά τα μάτια του ήταν ακόμα θολά. Ξαφνικά ξεχώρισε μια μαύρη φιγούρα από το βάθος να τον πλησιάζει. Δεν μπόρεσε να κουνηθεί όμως, ήταν σε πολύ άσχημη κατάσταση, το πόδι του αιμορραγούσε ξανά και δεν μπορούσε να αισθανθεί τίποτα κάτω από την μέση του κορμιού του. Η φιγούρα πήρε σχήμα καθώς πλησίαζε. Ένας κύριος ρακένδυτος και ταλαιπωρημένος ξάπλωσε

δίπλα του. Άπλωσε το χέρι του στο μικρό κεφαλάκι του σκυλάκου και τον χαϊδεψε απαλά. Ο σκύλος ένιωσε όμορφα, ανατρίχιασε και τα μάτια του υγράνθηκαν.

- Κακόμοιρο μικρό. Ποιος ξέρει πόσο καιρό είσαι εδώ μονάχος σου.

Είπε ο κύριος με ξενική προφορά και έσκυψε να φιλήσει το κεφαλάκι του σκυλάκου.

- Ξέρεις και εγώ στον δρόμο μένω. Τουλάχιστον τώρα βρήκα έναν φίλο. Ε; Τι λες;

Τον κοίταξε και χαμογέλασε πλατιά. Τα μάτια του σκυλάκου δάκρυσαν από την χαρά, με λίγη προσπάθεια έτριψε το κεφαλάκι του πάνω στο πόδι του νέου φίλου. Ασυναίσθητα έριξε το κεφάλι του στο χώμα και έμεινε εκεί, δεν μπορούσε πλέον να κουνηθεί, η πληγή του είχε γεμίσει σκόνη και βρωμιά. Ίσως αυτό ήταν, ίσως αυτό περίμενε τόσο καιρό, ένα χάδι για να φύγει. Μια ένδειξη αγάπης για να μπορέσει να πάει να βρει την μητέρα του, η οποία πέθανε στην γέννα.

Έγειρε το κεφαλάκι του προς τον ουρανό και κοιτούσε ψηλά τα σύννεφα. Ο Κύριος συνέχιζε να χαϊδεύει το αδύνατο κορμί του σκυλάκου μονολογώντας. Ο σκυλάκος δεν ήξερε τι ακριβώς γινόταν, ήξερε όμως ότι ήταν καιρός να φύγει από εδώ, αφέθηκε ελεύθερος στα χέρια του κυρίου και σιγά σιγά τα βλέφαρα του έκλειναν.

Ένα χάδι, μια αγκαλιά, αυτό χρειαζόταν μονάχα. Έτσι λοιπόν έφυγε ο σκυλάκος, κάτω από τον καταγάλανο ουρανό της Θεσσαλονίκης, δίπλα στον Λευκό Πύργο, ανάμεσα σε τόσο κόσμο. Βλέπετε λίγη αγάπη είναι αρκετή και ικανή να εξαγνίσει τις αθώες ψυχές. Μονάχα λίγη αγάπη.



Τάσσα Μπιτσάνη, Ονειρική Θεσσαλονίκη, 2012

Α' Βραβείο Διηγήματος

**Θεοδώρα Γεωργιάδου, μαθήτρια του 2ου Πειραματικού
Λυκείου Θεσσαλονίκης**

Συνάντηση στον Λευκό Πύργο

Φεβρουάριος 1987. Έξω βρέχει. Στον αέρα περιπλανιέται η μυρωδιά της βρεγμένης ασφάλτου και από κάποιο ξεχασμένο ανοιχτό ραδιόφωνο ακούγονται μελωδίες που θυμίζουν Παρίσι τη δεκαετία του '20. Στο παράθυρο σχηματίζονται παραμορφωμένες, από την υγρασία στο τζάμι, φιγούρες των περαστικών, που βιάζουν το βήμα τους για να κρυφτούν από τη χειμωνιάτικη μπόρα. Αφήνω την κιθάρα στη θήκη της, έχει ώρα τώρα που έχω μένει στη μέση ενός τραγουδιού, που δε μπορώ να βάλω κατακλείδα. Λέω να πάω μια βόλτα, αν και είναι αργά. Ποτέ δε με εμπόδισε η ώρα και η βροχή δε με ενοχλεί, βρίσκω κάποιου είδους ασφάλειας και ζεστασιάς στη βροχή, γαλήνη. Όταν βρέχει οι δρόμοι είναι άδειοι και διακρίνεις μόνο τον ήχο των σταγόνων που προσγειώνονται στο πάτωμα· αυτή η απουσία βίαιου ήχου σου επιτρέπει να ακούσεις πιο καθαρά τις σκέψεις σου. Βάζω γρήγορα τα παπούτσια μου, τραβάω το μπουφάν από την κρεμάστρα στον τοίχο και κατεβαίνω με μανία τις σκάλες, κλείνοντας πίσω μου βιαστικά την πόρτα, λες και κάτι με έδιωχνε από το σπίτι.

Όταν ήμουν μικρή, όποτε έπιανε μπόρα, μαζευόμασταν όλοι μαζί στο μεγάλο σαλόνι ή τουλάχιστον έτσι πελώριο φάνταζε σε εμένα γιατί σαν παιδάκι ήμουν πολύ μικροκαμωμένη. Εκεί καθόμασταν στο πάτωμα, πάνω στο ζεστό χαλί. Θυμάμαι τον μπαμπά να κατεβάζει όλα τα μαξιλάρια από τους καναπέδες και να τα βάζει παρατεταγμένα, σχηματίζοντας ένα τετράγωνο φρούριο και ύστερα να ρίχνει από επάνω ένα άσπρο σεντόνι. Είχα την εντύπωση πως τίποτα κακό δε μπορούσε να συμβεί όσο ήμασταν μέσα στον πουπουλένιο πύργο μας. Οι στενοχώριες, το άγχος, τα προβλήματα, η αδιαφορία, η μιζέρια και η κακία των ανθρώπων δε με άγγιζαν εκεί. Αφού ολοκληρώναμε την οικοδόμηση του καταφυγίου μας, σβήναμε τα φώτα, παίρναμε τους φακούς μας και το μεγάλο κουτί της μαμάς με τα μπισκότα και χωνόμασταν στον πύργο μας. Τότε άρχιζε η γιορτή. Διηγήσεις από ιστορίες, περιπέτειες και παραμύθια, συζητήσεις αστείες ή με πιο βαθύ νόημα, όλες οι εξιστορήσεις του, στα παιδικά μου μάτια, έπαιρναν σάρκα και οστά και κάθε μια τους έμοιαζε πραγματική. Τον άκουγα πάντα πολύ προσεκτικά, σχεδόν με ευλάβεια μου άρεζε ο τρόπος που έπαιζε με τις λέξεις, της διάλεγε μια προς μια επιλεκτικά, έτσι ώστε να μου ακούγονται όλα μαγικά. Θυμάμαι ακόμα, σαν αφελές ανθρωπάκι, να ψάχνω εξονυχιστικά το δωμάτιό μου σπιθαμή - σπιθαμή, αναζητώντας το μικρό ξωτικό, με το παράξενο καπέλο και το μαγικό ραβδί, που

χάριζε σε κάθε μπόρα στον μπαμπά μου την απίστευτη φαντασία του. Αργότερα, παρατήρησα ότι έβαζε φαντασία σε κάθε τι μικρό με το οποίο ασχολούνταν και πείστηκα ότι δεν υπήρχε ξωτικό· ο μπαμπάς μου είχε το ραβδί . Τώρα πια μεγάλωσα, αλλά συνεχίζω να αναζητώ την φαντασία του. Η απουσία του γίνεται πιο αισθητή όταν βρέχει.

Περπατάω στο πεζοδρόμιο με τα χέρια στις τσέπες και αφήνω τις σταγόνες της βροχής να πέφτουν απαλά στα μάγουλά μου, σαν κάποιο αδέσποτο χάδι, ένα στοργικό άγγιγμα χεριού, που ξεγλίστρησε από το παρελθόν και αναζητούσε κάπου να ακουμπήσει. Δεν έχω κάποιο συγκεκριμένο προορισμό, αλλά νιώθω σα να ξέρω που πηγαίνω. Σταμάτησα. Μπροστά μου στέκεται επιβλητικός, Θεόρατος ο Λευκός Πύργος. Έχω περάσει αμέτρητες φορές από μπροστά του, αλλά τούτη τη συγκεκριμένη μου φαίνεται αλλιώς. Ίσως φταίει η βροχή, που ξεπλένει τους πέτρινους τοίχους του και μοιάζει πιο λευκός. Μου φάνηκε σα το φρούριό μας με το κάτασπρο σεντόνι. Μέσα στη βροχή διακρίνω μια γνωστή φιγούρα, το ανθρώπινο περίγραμμα κάποιου που έχω την εντύπωση πως γνωρίζω. Κάνω ένα βήμα προς το μέρος του, μα πριν προλάβω να σηκώσω το πόδι μου από το πάτωμα, είχε φύγει. Μα δε μπορεί να εξαφανίστηκε. Ψάχνω τριγύρω να τον βρω, αλλά δεν είναι πουθενά, όπως το μικρό ξωτικό. Κάτω από ένα δέντρο βρήκα ακουμπισμένο ένα γράμμα. Τι

να είναι άραγε; Τα γράμματα δε φαίνονταν καλά, είχαν μουτζουρωθεί από τις στάλες της βροχής, μπορούσε όμως να καταλάβεις τι έγραφε:

“Πάντα πίστευες στη δύναμη της φαντασίας μου, ήταν έλεγχος το μυστικό μου όπλο. Έτσι μικρό μου ανθρωπάκι, τώρα όπως χαμένο νιώθεις, θα σου πω πόσο πιστεύω στη δύναμη της μουσικής σου, είναι το όπλο σου. Μη στεναχωριέσαι που δεν είμαι εδώ, είμαι πάντα μαζί σου, όσο χαρίζεις στον κόσμο τη δική σου φαντασία. Να προσέχεις”.

Αυτά έγραφε. Ένιωσα καθώς τα διάβαζα τη βροχή να με αγκαλιάζει. Γύρισα σπίτι. Κάθισα και παρατηρούσα την κιθάρα μου. Οι χορδές της είχαν σκουριάσει, οξειδώθηκαν από τον χρόνο. Το ξύλο στα τάστα της είχε αλλάξει χρώμα. Ήτανε λίγο φθαρμένη σε μερικά σημεία. Την έβαλα στην άκρη. Κατέβασα τα μαξιλάρια στο χαλί. Έβγαλα το άσπρο σεντόνι. Έχω ψηλώσει και δε χωράω όπως μικρή στο καταφύγιο. Αισθάνομαι όμως το ίδιο. Ψιθυρίζω τους τελευταίους στίχους από το μισοτελειωμένο εκείνο τραγούδι. Κι όμως δεν έφυγες ποτέ. Ακόμα περιμένω να γυρίσεις. Τι έχει μείνει; Τα πάντα και τίποτα.



Τάσσα Μπιτσάνη, Κόκκινος Λευκός Πύργος, 2016

Β' Βραβείο Διηγήματος

*Αικατερίνη Περδικούρη Παπαδοπούλου, μαθήτρια 1ου
ΓΕΛ Μίκρας*

Συνάντηση στον Λευκό Πύργο

I.

Ήθελε ακόμα πολύ φως να ξημερώσει. Η ατμόσφαιρα του δωματίου ήταν λιγάκι αποπνικτική και η κουβέρτα πιο βαριά απ' ότι συνήθως. Περισσότερο, απ' ότι θυμόμουν τα

άλλα βράδια, οκτώ περίπου σόλο - αυτοσχεδιασμούς στο κεφάλι μου, πριν η στενή λωρίδα ουρανού που μπορούσα να δω ανάμεσα από τις πολυκατοικίες πάρει τις αποχρώσεις του μη με λησμονεί. Έτσι μετρούσα τον χρόνο από τότε που έμενα μόνος, και όχι με ώρες. Νομίζω πως ένιωθα το σαξόφωνο μου να τρίζει από την υγρασία, υπεύθυνη για την κουρασμένη αναπνοή μου. Δεν έκλεινα όμως την ξύλινη μπαλκονόπορτα καθώς σχεδόν άκουγα τα πεζοδρόμια και τους δρόμους να στεγνώνουν, ήχους που δεν ακούει κανείς με τα παράθυρα κλειστά.

Βιαζόμουν. Βιαζόμουν να πάρω τον καλύτερό μου φίλο και να βγω. Στους δρόμους μιας πόλης που γνώριζα, μα εκείνη με αγνοούσε, γιατί περνούσα ανάμεσα στους ανθρώπους της χωρίς να σταματήσω προσέχοντας μόνο τα παπούτσια τους, το περπάτημα και τον αέρα τους μαντεύοντας τη χροιά της φωνής των σκέψεων τους. Και όσο αυτό με γοήτευε, υπήρχαν οι στιγμές που η Θεσσαλονίκη ήταν εκεί, και με κοιτούσε, με άκουγε ή με αισθανόταν. Καθόμουν σε μια γωνιά, μια πλευρά του δρόμου, με την πιο όμορφη μου παρέα και έβγαζα ότι υπήρχε μέσα μου τόσο καιρό. Από μπερδεμένες πολύχρωμες κάλτσες στο πίσω μέρος του μυαλού μου, έως βουκαμβίλιες και αγριολούλουδα που φύτρωναν μέσα στο στήθος μου και πεταλούδες ερωτευμένες μαζί τους. Τότε σιγά- σιγά τα βλέμματα γίνονταν ζεστά, τα χαμόγελα συχνά, μου μούδιαζαν τα πόδια. Τα γκρίζα και κρύα

σακάκια που πριν με ακουμπούσαν βιαστικά και χάνονταν, τώρα, είναι εδώ, έρχονται, και φεύγουν, δένουν με τα υπόλοιπα χρώματα. Ο ήλιος, σχεδόν έχει γεύση, και ο αέρας αφή. Οι άνθρωποι, υπάρχουν εκεί, περισσότερο από κάθε άλλη στιγμή της ίδιας μέρας. Αφήνουν πίσω τους πέτρες και πλακάκια να αποκτούν ρυθμό από τα τακούνια τους. Τότε, η Θεσσαλονίκη ξέρει πως είμαι εκεί, και ο αέρας της έχει πιο πολύ οξυγόνο.

II.

Οι σκουρόχρωμες ημέρες με είχαν εξαντλήσει. Δεν είχαν μείνει πολλά να περιμένω. Είχα καταλάβει πλέον πως το "σπίτι", δεν ήταν παρά ένα συναίσθημα που είχε χαθεί, λίγο πριν το καλοκαίρι. Όσο φως και αν είχαν τα πρωινά, όσο όμορφη και να ήταν εκείνη η πόλη, εγώ δεν ήξερα που είμαι. Τουλάχιστον τα πόδια μου δεν έτρεμαν πλέον. Μονάχα όταν μου περνούσαν εικόνες στα μάτια, από τα όσα είχαν μείνει πίσω, τις γκρεμισμένες μέρες που εξαφάνιζαν ασφάλεια και σπίτι, έννοιες μη χειροπιαστές, για μένα πλέον. Τα βλέμματα με έκαναν να κρυώνω, και να είμαι λίγα εκατοστά πιο δίπλα από το σώμα μου. Η μαμά έλεγε πως απλά είμαι κουρασμένη, μα τα μάτια της γυάλιζαν από υγρά συναισθήματα, και έτσι δυσκολευόμουν να την πιστέψω. Αλλά εκείνη ήταν το μόνο σπίτι που μου είχε απομείνει και ήθελα τόσο πολύ να το πιστέψω. Μέσα σε αυτή τη ξένη πόλη, το καταλαβαίνω, είμαι μικρή, ξένη και παράξενη. Το δέρμα μου είναι διαφορετικό και τα

γράμματα δεν βγάζουν κανένα νόημα. Ακόμα και τα χαμόγελα με λυπούνται. Η μαμά, λέει όμως, πως δεν υπάρχει διαφορά στις ανθρώπινες ψυχές, είμαστε όλοι τόσο ίδιοι. Δυσκολευόμουν πάλι να το νιώσω, μα την πίστευα και ευελπιστούσα τα λόγια της να ανακουφίζουν και εκείνη.

Το μόνο που με παρηγορούσε, πριν μάθω ελληνικά, ήταν πως σε εκείνη την πόλη που την έλεγαν Θεσσαλονίκη, οι σκύλοι και οι γάτες ήταν ακριβώς ίδιοι, "μιλούσαν" και αντιδρούσαν, όπως παντού. Με τον καιρό έχοντας στο μυαλό μου τα λόγια της μαμάς, τα μάτια των ανθρώπων της Θεσσαλονίκης ήταν ολόιδια με των ανθρώπων στη χώρα μου και αν τα μάτια είναι καθρέφτες της ψυχής, τότε η μαμά είχε δίκιο.

Ένα πρωί όμως κατάλαβα. Περπατούσα με τα μάτια στα πλακάκια του δρόμου, χαμένη σε σκέψεις και συνειρμούς. Μου έλειπαν τα παιχνίδια με τους φίλους μου. Άκουσα κάτι. Κάτι που έκανε τις άκρες των χειλιών μου να τεντωθούν, έτσι που είχαν καιρό να κάνουν. Η καρδιά μου ένιωσα πως συγχρονίστηκε με τον ρυθμό μιας μελωδίας που δεν είχα ξανακούσει. Γύρισα το κεφάλι μου και είδα έναν νέο κύριο, στην πιο όμορφη γωνιά του δρόμου να ελευθερώνει νότες, μέσα από ένα σαξόφωνο. Φορούσε δερμάτινα παπούτσια και φθαρμένο σακάκι, πάνινο ριγέ παντελόνι και καπέλο. Δεν είχα ξαναδεί από κοντά, ποτέ κάποιον που να μου θυμίζει ταινία. Ήταν

βέβαια και κάτι άλλο. Καταλάβαινα, επιτέλους ένα μήνυμα. Έστω μουσικά. Μέσα στις άγνωστες ταμπέλες, λέξεις και γράμματα, ένα μήνυμα που μπορούσα να αποκωδικοποιήσω.

Από εκείνη την ημέρα, περνούσα συχνά από εκείνο το σημείο. Με τον καιρό, αναγνωρίζαμε ο ένας τον άλλον. Είχα τόση ανάγκη για έναν φίλο. Μια μέρα, μου έκανε νόημα να κάτσω. Μου θύμιζε το θείο μου που ήταν πολύ-πολύ μακριά. Κατάλαβε πως δεν ήξερα τη γλώσσα του. Οι μέρες περνούσαν, και η μουσική του σαξόφωνου, μου γλύκαιναν τις σκέψεις, οι περαστικοί γίνονταν όλο και πιο οικείοι. Ένας ανοιξιάτικο πρωί, θέλησε να μου πει κάτι. Έψαξε το σακάκι του και έβγαλε ένα τσαλακωμένο χαρτί και ένα μολύβι. Τράβηξε όμορφες γραμμές. Ζωγράφησε εκείνον και το σαξόφωνό του, ζωγράφησε εμένα, και τον ήλιο να καίει και έναν πύργο. Σκιαγράφησε όλα τα υπόλοιπα εκτός από τον πύργο. Ο πύργος ήταν λευκός. Ζωγράφησε δυο βελάκια. Ύστερα, τη θάλασσα. Ήξερα για ποιο μέρος μιλούσε.

III.

Το κοριτσάκι δεν φάνηκε εκείνη την ημέρα στον Λευκό Πύργο. Ίσως απλά δεν κατάλαβε, νόμιζα. Αλλά τα μάτια του είχαν γυαλάδα. Ήταν η καλύτερη και με τρυφερό βλέμμα, παρέα. Τις υπόλοιπες ημέρες έπαιζα μόνος σαξόφωνο, ξανά. Μέχρι που τη βρήκα μια μέρα εκεί. Μετά από ένα χρόνο, καθόταν σε ένα πεζουλάκι, ήταν ήρεμη,

κρατούσε ένα αρκουδάκι. Εγώ έκατσα στην παραλία, έβγαλα το σαξόφωνό μου και κοιτούσα το περπάτημα των τετραπόδων και δίποδων περαστικών, όπως όλες σχεδόν τις ημέρες της περασμένης χρονιάς.

Έρθε, μου μίλησε. Μου μίλησε για τα πάντα, όσα έβλεπα στα μάτια της, τις σκέψεις της που υπέθετα. Μου είπε για το καινούριο της σχολείο και τους φίλους της. Για τις τέσσερις εποχές που πέρασαν και για τις λέξεις που έμαθε. Μου μίλησε και για τον Λευκό Πύργο. Μου ζήτησε συγγνώμη. Φοβόταν την θάλασσα, μου είπε ότι είχε πάρει μέσα της πράγματα που αγαπούσε πολύ. Ζωές και σκέψεις, φιλοδοξίες και όνειρα. Από την άλλη, εκείνη, η θάλασσα, ήταν που την έφερε ως εδώ. Την πήρε μακριά από μέρη και καταστάσεις που ήθελε να ξεχάσει. Περπατήσαμε στην παραλία, ως το λιμάνι και πίσω στον Λευκό Πύργο. "Έξερα πως αυτός ο Πύργος ήταν φίλος της θάλασσας". Ήταν μια τυρκουάζ, μια πετρόλ, μια ήρεμη - μια άγρια. Ήξερα όμως πλέον, πως δεν πειράζει. Αυτή είχε έρθει στη συνάντηση και η θάλασσα αντικατοπτριζόταν στα μάτια της και όμως χαμογελούσε.



Τάσσα Μπιτσάνη, Ο Λευκός Πύργος της μνήμης, 2016

Β' Βραβείο Διηγήματος

*Μάνο Αθανασία, μαθήτρια του 2ου Πειραματικού
Λυκείου Θεσσαλονίκης*

Συνάντηση στον Λευκό Πύργο

Μάης του '80. Από τα ξημερώματα εκείνου του Σαββάτου ο Δαμιανός είχε πάει στην παραλία της Θεσσαλονίκης, Λίγα μέτρα μόλις από τον Λευκό Πύργο.

Είχε τοποθετήσει το καλάμι του στην άκρη της παραλίας, όλα τα εξαρτήματα που του χρειάζονταν, άνοιξε την σκουριασμένη του καρέκλα και με ένα απότομο τίναγμα πέταξε την πετονιά στη θάλασσα. Ύστερα κάθισε και περίμενε. Ησυχία. Δεν υπήρχε κανείς γύρω. Συνήθως κάθε Σάββατο τέτοια ώρα όλοι οι ψαράδες ήταν εκεί. "Μήπως έχει πανσέληνο ;" σκέφτηκε. Ίσως γι' αυτό ήταν μόνος του." Τα ψάρια δεν βγαίνουν στην πανσέληνο" μονολόγησε. Περίμενε κανένα τέταρτο καθισμένος να κοιτάει την μαύρη θάλασσα και ύστερα αποκοιμήθηκε. Εκεί στην ομιχλώδη παραλία της Θεσσαλονίκης, λίγα μέτρα μόλις από τον Λευκό Πύργο, βρίσκονταν καθισμένος ο Δαμιανός και επαναπαυμένος στην σκέψη ότι δεν θα τσιμπήσει κάποιο ψάρι άμεσα, συνέχισε να ονειρεύεται. Έβλεπε τον εαυτό του μικρό να παίζει μόνος του σε μια αλάνα δίπλα στην πολυκατοικία της γιαγιάς του. Είχε μετακομίσει με την οικογένειά του σχετικά πρόσφατα εκεί κοντά και δεν είχε προλάβει να γνωριστεί με άλλα παιδιά. Έπαιζε με μια μπάλα μόνος του περιμένοντας τον παππού του να ετοιμαστεί για να πάνε να μάθει στον Δαμιανό να ψαρεύει. Είχαν καθίσει ακριβώς στο ίδιο σημείο που κάθετε αυτός τώρα. Ακούμπησαν τα πράγματα τους στην παραλία, ο παππούς έστησε το καλάμι και ο Δαμιανός άνοιξε την καρέκλα. Ήταν μόλις 10 χρονών· είχε από μικρός όρεξη να μαθαίνει καινούρια πράγματα. Ο παππούς πήρε την πετονιά και του έδειξε

πως να την γυρίζει σαν λάσο, και έπειτα να την πετάει με φόρα προκειμένου να φτάσει μακριά και πως να την γυρνάει γρήγορα την μανιβέλα του καλαμιού αν τσιμπήσει κάποιο ψάρι. Ήταν πρωτομαγιά, θυμάται. Αν και Μάης η μέρα ήταν κρύα και ομιχλώδης. Ο παππούς έκατσε στην καρέκλα έγνεψε στον Δαμιανό να κάτσει στα γόνατα του. Επικρατούσε νεκρική σιγή. Το απόλυτο τίποτα. Για μια στιγμή ο Δαμιανός χάθηκε στο γκρι του ουρανού που είχε γίνει ένα την θάλασσα. Ο παππούς είχε στηρίξει τον αγκώνα του στο μπράτσο της καρέκλας, κρατούσε το πιγούνι του και για μια στιγμή έκλεισε τα μάτια του. "Τρακ, τρακ, τρακ". "Παππού, παππού!! Ξύπνα, ξύπνα! Τσίμπησε". Ο γέρος πετάχτηκε από την καρέκλα και άρχισε να μαζεύει την πετονιά όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ο Δαμιανός στάθηκε σε μια μεριά και κάρφωσε το ανυπόμονο βλέμμα του στην πετονιά. Ξάφνου, το βλέμμα του αποσπάστηκε από την πετονιά και στράφηκε προς μια μορφή, η οποία στην ομίχλη δεν φαίνονταν καλά. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν μεγάλος άνδρας, γυναίκα ή μικρό παιδί. Το βλέμμα του είχε απορροφηθεί από αυτήν την μορφή. "Κοίτα εδώ τι πιάσαμε!" είπε ο παππούς με ένας τόνο περηφάνιας στην φωνή του. Το βλέμμα του επέστρεψε στον παππού και παίρνοντας μια γκριμάτσα χαράς και ικανοποίησης φώναξε: "Ναι! Άξιζε η αναμονή παππού!". Ακούστηκαν βήματα. Κάποιος πλησίαζε. Ο Δαμιανός γύρισε και είδε πως η μορφή που έβλεπε από

μακριά στέκονταν πολύ κοντά τους και τους διακριτικά κοιτούσε. Ήταν ένα μικρό αγόρι, ένα παιδί στην ηλικία του Δαμιανού. Μικροκαμωμένο με σκονισμένο πρόσωπο και ρούχα. Τα παπούτσια του παλιά, φθαρμένα. Ο Δαμιανός του χαμογέλασε και του έκανε νόημα να πλησιάσει. Το παιδί, δειλά, δειλά, πλησίασε. Ο Δαμιανός του έδειξε το ψάρι και περίμενε την αντίδρασή του. "Οοοο.." αναφώνησε το παιδί. Μπράβο! μόνο σου το έπιασες;" ρώτησε. Ο παππούς έκλεισε το μάτι πονηρά σαν να του έλεγε να πει "ναι". "Είχα και βοηθό" είπε ο Δαμιανός, μη θέλοντας να αδικήσει τον παππού του, και του έκλεισε και αυτός το μάτι. "Δαμιανός και από 'δω ο παππούς μου ο Μιχάλης" είπε ο Δαμιανός και συστήθηκε πρώτος. "Στέργιος, χάρηκα" είπε το παιδί. Έμοιαζε κουρασμένο. "Τι κάνεις τέτοια ώρα εδώ;" ρώτησε αδιάκριτα ο Δαμιανός. Ο Στέργιος σκέφτηκε λίγο. Δούλευε. Δούλευε από επτά χρονών στην δουλειά του πατριού του. Ξεφόρτωνε φορτηγά και κουβαλούσε κιβώτια. "Είχα πάει να παίξω" είπε φορώντας ένα ψεύτικο χαμόγελο στο πρόσωπο του. Δεν είχε φίλους. Δεν είχε χρόνο να βρει φίλους για να παίξει. "Πού μένεις;" ρώτησε ο παππούς. "Προς Καλαμαριά" απάντησε ο Στέργιος. "Και πώς βρέθηκες εδώ; ". Το παιδί άργησε να απαντήσει. Δεν απάντησε ποτέ. Εμείς θα πάμε να φάμε να φάμε μπουγάτσα τώρα, θες να έρθεις;" πρότεινε ο Δαμιανός. " Εεεε.. δεν νομίζω ότι μπορώ...με

περιμένουν οι γονείς μου.'" Στην πραγματικότητα θα έκανε τα πάντα για να φάει κάτι. Πέθαινε της πείνας όμως δεν είχε χρήματα να πάρει τίποτα. "'Έλα, έλα ..σιγά, δεν θα αργήσουμε και πολύ..πάμε να σε κεράσω μια μπουγάτσα, να γνωριστείς καλύτερα και με τον Δαμιανό .'" Το παιδί συμφώνησε σιωπηρά. Στην αρχή ήταν πολύ ντροπαλό και είχε αρκετές αναστολές. Δεν είχε συνηθίσει να κάνει παρέα με άλλα παιδιά πόσο μάλλον με τον Δαμιανό που ήταν τόσο διαφορετικοί χαρακτήρες. Ο Δαμιανός ήταν ανυπόμονος, αυθόρμητος και ενθουσιώδης. Ο Στέργιος ήταν κλειστό παιδί, ανασφαλές, ντροπαλό. Ωστόσο, όσο περνούσε η ώρα στην μπουγατσερί ένιωσε πιο άνετα ο ένας με τον άλλον και είδαν πόσα κοινά πράγματα είχαν μεταξύ τους. Τους άρεσε να παίζουν μπάλα, τουλάχιστον στον Δαμιανό· ο Στέργιος ελάχιστες φορές είχε παίξει, τους άρεσε η μπουγάτσα, και είχαν και οι δυο μεγάλα όνειρα για το μέλλον. Μόλις έφυγαν από το μαγαζί, περπάτησαν από τον Λευκό Πύργο μέχρι το Τέλος της παραλίας προς την Καλαμαριά όπου οι δρόμοι τους έπρεπε να χωριστούν. "'Χάρηκα πολύ που σε γνώρισα Στέργιο'" είπε ο Δαμιανός. "'Και εγώ χάρηκα..κύριε Μιχάλη, ευχαριστώ πολύ για την μπουγάτσα!'" είπε ο Στέργιος με μια θλίψη που τελείωσε αυτή η όμορφη μέρα που η μουντή και δύσκολη καθημερινότητά του έσβησαν για λίγο. "'Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας για ψάρεμα και το επόμενο Σάββατο για ψάρεμα;'" είπε ο παππούς που

κατάλαβε πόσο είχαν ταιριάξει τα δύο παιδιά. " Ναι, ναι! ...θα είναι τέλεια! Έλα! φώναξε ο Δαμιανός και περίμενε με ανυπομονησία την απάντηση του φίλου του. Ο Στέλιος δεν το σκέφτηκε σχεδόν καθόλου. Είχε βρει έναν φίλο με τον οποίο δραπέτευσε από την δύσκολη ζωή του και δεν ήθελε να τον χάσει. "Εντάξει" είπε και χαμογέλασε. " Τέλεια!! Συνάντηση το Σάββατο ίδια ώρα στον Λευκό τον Πύργο". Πέρασαν 7 χρόνια. Κάθε Σάββατο ανελλιπώς, ίδια ώρα βρίσκονταν στο Λευκό Πύργο και από εκεί πήγαιναν για ψάρεμα. Ένα Σάββατο, Πρωτομαγιά, όπως και όταν γνωρίστηκαν πρώτη φορά, ο Δαμιανός με τον παππού του, όπως πάντα συνεπείς στην ώρα πήγαν στον Λευκό Πύργο και περίμεναν τον Στέργιο. Η ώρα περνούσε 7:00, 7:30, 8:00. "Λες να μην έρθει;" ρώτησε ο Δαμιανός. " Μπορεί να μην ένοιωθε καλά και να έκατσε σπίτι. Πάμε και θα τον δούμε το άλλο Σάββατο". Όμως ούτε το άλλο Σάββατο ήρθε. Ούτε κανένα άλλο Σάββατο. Δεν φάνηκε ποτέ. Ποτέ δεν μάθανε τι έγινε. Ο Δαμιανός ακολουθούσε το ίδιο πρόγραμμα για τα επόμενα χρόνια, όμως τίποτα. "Τρακ, τρακ, τρακ". Ο Δαμιανός ξύπνησε. Τράβηξε την πετονιά και έβγαλε το ψάρι. Άρχισε να φουσάει. Η ομίχλη έφυγε, ο ήλιος άρχισε να βγαίνει. Κοίταξε προς τον Λευκό Πύργο. Κανείς. Μάζεψε τα εξαρτήματα του ψαρέματος, έκλεισε την καρέκλα του, τα πήρε και έφυγε.



Τάσσα Μπιτσάνη, *Τις Μαγικές σου Νύχτες Νοσταλγώ...*, 2015

Γ' Βραβείο Διηγήματος

*Κρυσταλλίδου Άννα, μαθήτρια του Μουσικού Σχολείου
Θεσσαλονίκης*

Συνάντηση στον Λευκό Πύργο

Φορούσε άσπρο παντελόνι, αδιάφανο, όπως θα 'πρεπε. Δεν πρόσεξα από το στήθος και πάνω. Παρατηρούσα μόνο το σώμα της. Στα χέρια της υπήρχαν από κάμποσα βραχιόλια διαφορετικού χρώματος το καθένα. Το παντελόνι της τόνιζε τους γοφούς και τις γάμπες της. Δεν ήταν ακριβώς άσπρο. Κιτρίνιζε με όμορφο τρόπο σε κάποια σημεία, φαινόταν ότι ήταν παλιό.

Από πάνω η μπλούζα της έπεφτε με ευγενικό τρόπο μέχρι κάτω απ' τη λεκάνη της. Είχε μια λεία απαλή μορφή και υφή· σκούρο γκρι. Αναδείκνυε τον λαιμό της. Με τσακίσεις στο κάτω μέρος και ζάρες στην περιοχή του στήθους. Μια τσάντα χακί, χιαστί, κρεμόταν απ' τον ώμο της. Δεν μπορούσα να μην διακρίνω τα καλλίγραμμα, γυμνασμένα πόδια της. Δεν ήταν πολύ λεπτή. Όσο θα 'πρεπε μάλιστα.

Καθόταν αγέρωχη και κοιτούσε αυτό το ψηλό κτίριο, σαν φυλακή. Φαινόταν να την τρόμαζε. Το παρατηρούσε εξονυχιστικά μέχρι την τελευταία σπιθαμή. Ήταν αγχωμένη. Τα χέρια της, χτυπούσαν νευρικά την τσάντα της. Το σώμα της λικνιζόταν σε κάποιον ρυθμό αέρινο. Φαίνεται ότι άκουγε μουσική.

Απέσπασα για λίγο το βλέμμα μου και κοίταξα τον ουρανό. Πρέπει να ήταν απόγευμα. Κανείς δεν ξέρει. Πόσες ώρες καθόμουν εκεί; Κανείς δεν ξέρει. Ένιωθα τις κουρασμένες ψυχές γύρω μου να κουνιούνται. Άσκοπα. Απλά. Γρήγορα. Τα πρόσωπα φαίνονταν αλλοιωμένα. Ουδέτερα. Δεν κοιτούσαν πουθενά αλλά στην ουσία κοιτούσαν παντού. Κοίταξα για άλλη μια φορά πάνω. Ο Πύργος ήταν θεόρατος στα κουρασμένα μάτια μου. Καθόλου λευκός. Μόνο γερασμένος. Μπορούσα να τον νιώσω. Πως ανασαινε μέσα απ' το χώμα. Σαν να έλεγε «Θέλω να ξεφύγω».

Αφαιρέθηκα. Πρέπει να ήταν τουλάχιστον για είκοσι λεπτά. Έψαχνα τη γυναίκα με τα μάτια μου αλλά δεν την έβρισκα. Για μια στιγμή ανησύχησα. Τη βρήκα. Καθισμένη. Τρόμαξα όταν την πλησίασε ένας αρκετά γεροδεμένος άντρας και την χαιρέτησε.

Την αγκάλιασε με χαμόγελο και στοργικότητα. Αυτή πάλι ήταν τυπική. Έδωσε ένα ψεύτικο χαμόγελο και μια απρόσωπη αγκαλιά. Μίλησαν για λίγο. Στη συνέχεια σοβάρεψαν και κοιταχτήκανε χωρίς χέρι και περπατάνε. Φεύγουνε.

Καθώς φεύγουνε η κοπέλα σταματά λίγο πιο δίπλα μου. Ψάχνει στο πορτοφόλι της και μου πετάει στο κουτί που είχα μπροστά μου κάτι ψιλά. Δεν πρόσεξα πόσα ήταν. Αυτό που πρόσεξα ήταν η γοητευτική αυτή γυναίκα με το λαμπερό πρόσωπο, που επιτέλους έβλεπα και το εγκάρδιο χαμόγελο με το οποίο με κοίταξε και μου είπε: «Να χαμογελάς πάντα».

Κοίταξα στο κουτάκι. Ήταν δυο ευρώ και ένα μικρό χρυσάνθεμο.



Τάσσα Μπιτσάνη, Ηλιοβασίλεμα που μας ζεσταίνει την καρδιά, 2015

Γ' Βραβείο Διηγήματος

Ιωάννα Κιουρτσή, μαθήτρια του 2ου Πειραματικό
Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης

Συνάντηση στον Λευκό Πύργο

Ήμασταν από μικροί πολύ καλοί φίλοι και προπαντός αχώριστοι. Θυμάμαι πως όπου πήγαινε έτρεχα από πίσω του προσπαθώντας πάντα να τον προλάβω. Αυτός ήταν γρήγορος, εγώ όχι. Το κρυφό ήταν ένα από τα αγαπημένα μας παιχνίδια. Πηγαίναμε στο παρκάκι δίπλα στο παλιό δημοτικό και κρυβόμασταν με τις ώρες, χωρίς να

βγάζουμε άχνα για να μην προδοθούμε. Όταν με έβρισκε φυσικά ήξερα πως θα χάσω, αφού δεν προλάβαινα να τρέξω στην μπλε κολόνα για να τα "φτύσω". Όταν, όμως, ήταν η σειρά μου να τον ψάξω, υπήρχε πάντα ένα ίχνος ελπίδας μέσα μου, ότι θα δω μια τούφα από τα μαλλιά του πίσω από ένα δέντρο ή τη σόλα του παπουτσιού του κάτω από ένα αμάξι και, πριν προλάβει να σηκωθεί, εγώ θα τρέξω γρήγορα να φτάσω πρώτη στην κολόνα να σημάνω τη λήξη του παιχνιδιού με νικήτρια εμένα.

Το παιχνίδι όμως δεν τελείωνε ποτέ εκεί. Στην πραγματικότητα όλη μας τη ζωή τη νιώθαμε σαν ένα παιχνίδι μόνο για μας τους δύο. Η πλατεία, οι δρόμοι, τα παρκάκια, όλα ήταν πιθανά μέρη για να στήσουμε την επόμενη περιπέτειά μας. Μια δοκιμασία που βάζαμε ο ένας στον άλλο κάθε φορά που βρίσκαμε την ευκαιρία. Φυσικά πάντα υπήρχε ένας νικητής κι ένας χαμένος, αλλά αυτό για λόγους τυπικούς, ποτέ δεν κρατούσαμε το σκορ. Δεν μας ένοιαζε.

Καθώς μεγαλώναμε και αφήναμε πίσω μας την παιδικότητά μας σταματήσαμε σιγά σιγά να βγαίνουμε για παιχνίδι. Παρόλα αυτά δεν σταματήσαμε ποτέ να κάνουμε παρέα. Βρήκαμε νέους τρόπους να εξαντλήσουμε τη δημιουργικότητά μας.

Ήμασταν και οι δύο καλοί στη ζωγραφική. Περνούσαμε τα απογεύματά μας σκιτσογραφώντας ο ένας τον άλλο. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν ωραίο, αλλά εμείς δεν ήμασταν ποτέ ευχαριστημένοι και συμφωνούσαμε να ξαναπροσπαθήσουμε αύριο και μεθαύριο, κυνηγώντας πάντοτε το τέλειο. Τα σχέδιά μας δεν τα πετούσαμε. Τα ανταλλάζαμε, για πλάκα και τα κρατούσαμε κρυφά ο ένας από τον άλλο, στα προσωπικά μας αρχεία, φυλώνοντας τα σαν θησαυρό.

Μέχρι να τελειώσουμε το γυμνάσιο είχαμε γεμίσει πέντε ντοσιέ με ζωγραφιές. Κάποια φορά εκμυστηρευτήκαμε ο ένας στον άλλο ένα τρομερό μυστικό: "Θα το πούμε με το τρία. Ένα, δύο, τρία.."

είπε. "Έχω κρατήσει όλες σου τις ζωγραφιές" είπαμε και οι δύο με μια φωνή. Κοιταχτήκαμε και αρχίσαμε να γελάμε. Χαιρόμασταν που διαφέραμε από τα άλλα παιδιά της ηλικίας μας. Εμείς μαζεύαμε ζωγραφιές και όχι 'screenshots' από συζητήσεις στο facebook.

Όταν μπήκαμε στο Λύκειο χωριστήκαμε. Περάσαμε όλα τα μαθητικά μας χρόνια στο ίδιο τμήμα, στο ίδιο θρανίο, αλλά όπως φαίνεται η χρονιά της Α' Λυκείου ήταν η χρονιά των αλλαγών για όλους. Αρχικά εκείνος άλλαξε τμήμα, πήγε στο Α3, αφήνοντάς με στο Α1. Έπειτα έλαβαν χώρα μεγαλύτερες αλλαγές.

Η Ελλαδίτσα μας βρισκόταν σε οικονομική κρίση τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Δεν μπορώ να πω πως δεν μας είχε επηρεάσει μέχρι τώρα, αλλά αυτό το τελευταίο ήταν το χειρότερο χτύπημά της.

Από τον Σεπτέμβριο, που άνοιξαν τα σχολεία, μέχρι και τον Ιανουάριο είχαν μεσολαβήσει πολλά. Μικρό χρονικό διάστημα θα έλεγε κανείς, όμως ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί μέσα σε πέντε μήνες. Η κρίση χτύπησε αλύπητα τους μικροέμπορους και τους ελεύθερους επαγγελματίες. Η μικροεπιχείρηση του πατέρα του φίλου μου είχε καταχρεωθεί και αναγκάστηκε να τα εγκαταλείψει όλα και να μεταναστεύσει στη Γερμανία.

Συναντηθήκαμε ένα απόγευμα μετά από το φροντιστήριο. Τότε μου ανακοίνωσε τα νέα. Δεν έδειχνε ταραγμένος, αλλά μετά από τόσα χρόνια είχα μάθει να τον διαβάζω σαν ανοιχτό βιβλίο. Ο τόνος της φωνής του, ακόμα και τα βήματά του τον πρόδιδαν. Δεν του είπα τίποτα, δεν ήθελα να τον στεναχωρήσω περισσότερο.

Περάσαμε το απόγευμα προσπαθώντας να το ξεχάσουμε και να περάσουμε όσο πιο όμορφα γίνεται τις τελευταίες μας στιγμές. Άλλωστε τι μας μένει σ' αυτόν τον κόσμο πέρα απ' τις αναμνήσεις;

Καθίσαμε στα σκαλοπάτια του σταθμού των τρένων. Μιλούσαμε και γελούσαμε για ώρες. Για άλλες τόσες κρατούσαμε τα δάκρυά μας, μη τυχόν και χαλάσουμε τις όμορφες στιγμές που μας είχαν μείνει.

"Να μας θυμάσαι εκεί στη Γερμανία" πήρα μια βαθιά ανάσα για να του πω όλα όσα είχα στην καρδιά μου. "Μην βρεις καμιά Γερμανίδα και-"

"Εσένα δεν σε φτάνουν ούτε δέκα Γερμανίδες.. Εκείνες δεν ξέρουν να ζωγραφίζουν" χαμογέλασε.

"Θα μου γράφεις;"

"Θα μιλάμε στο skype κάθε μέρα"

"Θέλω να μου γράφεις. Και να μου ζωγραφίζεις. Θα μου λείψουν οι μουτζούρες σου." Γέλασε εκείνος και γέλασα κι εγώ. "Μου το υπόσχεσαι;"

"Το υπόσχομαι." Το βλέμμα του χάθηκε για λίγο στις γραμμές, μετά κοιταχτήκαμε ξανά. "Θα ξανάρθω. Σε δύο χρόνια γίνομαι δεκαοχτώ. Θα έρθω να σε βρω. Θα πάμε εκείνο το ταξίδι που σχεδιάζαμε από μικρά παιδιά."

Ξέσπασα σε γέλια."Ξέρεις ότι δεν υπάρχει στ' αλήθεια η Κρυφτοχώρα, έτσι;"

"Τι σημασία έχει; Θα φτιάξουμε μια δικιά μας και θα μείνουμε εκεί. Μακριά από όλους και από όλα. Θα τους κρυφτούμε και θα ζήσουμε όμορφα όπως ονειρευόμασταν, χωρίς προβλήματα. Εκτός.. αν μέχρι τότε έχεις βρει κάποιον καλύτερο φίλο από μένα και με ξεχάσεις." Τα μάτια του είχαν αυτή την πονηρή γυαλάδα που αποκτούσαν όταν σκάρωνε κάτι. Ήμουν περίεργη να δω τι είχε σκεφτεί αυτή τη φορά.

"Έχω βρει ήδη" είπα μπαίνοντας στο παιχνίδι.

"Ωραία λοιπόν, ραντεβού για τρεις τότε!"

"Τι εννοείς;"

"Όταν ξαναέρθω, θέλω να μου τον γνωρίσεις, τώρα δεν προλαβαίνω, γιατί αύριο φεύγω, αλλά όταν σε ξαναδώ-"

"Πότε θα σε ξαναδώ;" τον έκοψα στη μέση της πρότασης.

"Ας πούμε στα 18α γενέθλιά σου. Τι λες;"

"Θα είσαι εδώ;"

"Ναι, αφού σου υποσχέθηκα ότι θα έρθω να σε δω." Η ώρα είχε περάσει και έπρεπε να φύγουμε, αλλά κανείς δεν σηκώθηκε.

Έκανα την πρώτη κίνηση, σηκώθηκα και μετά τον βοήθησα κι εκείνον να σηκωθεί. Με πήγε μέχρι το σπίτι. Στο δρόμο δεν μιλούσαμε, σκεφτόμασταν αυτά που είχαμε πει.

Σταμάτησε στο κατώφλι. Με καληνύχτισε και με αγκάλιασε για τελευταία φορά. Η αγκαλιά αυτή δεν ήταν από τις συνηθισμένες μας. Ήταν τόσο σφιχτή που θα μπορούσε να ενώσει όλα τα κομμάτια της θρυμματισμένης μου καρδιάς.

Σε όλα τα έργα, σε όλα τα βιβλία και στα τραγούδια, παντού μιλάνε για τον πόνο που νιώθεις όταν χάνεις έναν εραστή, κάποιον που αποκαλούν "έτερον ήμισυ". Δεν αναφέρουν ποτέ τον πόνο που νιώθεις όταν χάνεις τον καλύτερό σου φίλο. Ίσως αυτό που νιώθουν να είναι τόσο πικρό που δε μπορούν ούτε θέλουν να το αποτυπώσουν στο χαρτί ή να το εκφράσουν με στίχους.

Μείναμε για λίγο αγκαλιασμένοι, μη θέλοντας να αποχωριστούμε ο ένας τον άλλο, αλλά ο χρόνος δεν σταμάτησε, δεν μας έκανε τη χάρη. Ξεκίνησε να φύγει. Έβγαλα από την τσάντα μου τα κλειδιά, αλλά θυμήθηκα. Έτρεξα, μα δεν τον πρόλαβα. Είχε φροντίσει να φύγει γρήγορα για να μην τον δω να κλαίει. Ανέβηκα ξανά τις ατελείωτες σκάλες που οδηγούσαν στην μεγάλη ξύλινη πόρτα. Κάτω ήταν πεσμένο ένα χαρτάκι που δεν είχα προσέξει πριν. Σίγουρα ήταν δικό του. Το σήκωσα και το διάβασα χωρίς δισταγμό.

"Συνάντηση στον Λευκό Πύργο"

Μάιος 2020

Το 52 κάνει είκοσι λεπτά για να φτάσει στον σταθμό κι από' κει με το 3 μέσα σε δέκα λεπτά θα είμαι στον Λευκό Πύργο. Μπροστά στα δύο χρόνια υπομονής η μισή ώρα δεν είναι τίποτα, δεν έχει αξία. Ακόμα κι αυτά τα τριάντα λεπτά όμως μου φαίνονται αιώνας.

Ίσως υπερβάλλω. Τι είναι δύο χρόνια αναμονής; Κάποιοι περιμένουν πολλά περισσότερα τους δικούς τους να γυρίσουν από την ξενιτιά. Δεν είναι το ίδιο. Εγώ δεν περιμένω κάποιον συγγενή ή το άλλο μου μισό. Περιμένω το άλλο μου ολόκληρο. Φαίνεται αστείο. Γιατί ένα ολόκληρο να χρειάζεται ένα άλλο ολόκληρο; Δεν υπάρχει λογική απάντηση. Η λογική δεν έχει θέση στα συναισθήματα. Η φιλία βασίζεται στα συναισθήματα. Χωρίς αυτά δεν υπάρχει.

Κατέβηκα στην Αριστοτέλους και περπάτησα μέχρι τον Λευκό Πύργο. Η καρδιά μου πάλευε να βγει από μέσα μου. Θα τον συναντούσα επιτέλους. Έφτασα. Κοίταξα γύρω μου μα δεν τον είδα πουθενά. Περίμενα πέντε, δέκα, είκοσι λεπτά, μια ώρα. Δύο ώρες. Δεν φάνηκε. Πάρ' το απόφαση, δεν θα 'ρθει.

Εκεί που σηκώθηκα για να φύγω, ξαφνικά δύο τεράστια χέρια με περικυκλώνουν με μια παλιά γνώριμη αγκαλιά. Ήρθε!

Ο χρόνος σταματάει και μένουμε αγκαλιασμένοι για πάντα.



Τάσσα Μπιτσάνη, Χαρούμενες Υπάρξεις, 2016

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

- 1ο ΓΕΛ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ
- 1ο ΓΕΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- 1ο ΓΕΛ ΜΙΚΡΑΣ
- 1ο ΓΕΛ Ν. ΜΗΧΑΝΙΣΩΝΑΣ
- 1ο ΓΕΛ ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΟΣ
- 2ο ΓΕΛ ΘΕΡΜΑΪΚΟΥ
- 3ο ΓΕΛ ΧΟΡΤΙΑΤΗ
- 3ο ΓΕΛ ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ
- 4ο ΓΕΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- 31ο ΓΕΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΔΕΛΑΣΑΛ
- ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟ
- 2ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ



Τάσσα Μπιτσάνη, Η Ναυς των Ονείρων, Santo Alexander, 2014

Επιμέλεια e-book:

Αφροδίτη Σερέτη

Αναστασία Μπιτσάνη

Θεσσαλονίκη Μάιος 2016